

ת"פ 56969/06 - תביעות צפת נגד רמי חדאד

בית משפט השלום בקריה שמונה

ת"פ 56969-06 תביעות צפת נ' חדאד

בפני כבוד השופט רות שפירברג כהן
בעניין: תביעות צפת

המאשימה

נגד

רמי חדאד

הנאשם

גזר דין

כתב אישום ורקע

1. הנאשם הודה, במסגרת הסדר טיעון, בכתב אישום מתוון שיחס ל' עבירות **איומים** - לפי סעיף 192 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 **וחבלה ממزيد ברכב** - לפי סעיף 41ה לחוק העונשין.

על פי כתב האישום המתוון, ביום 16/3/2016, שעה מדויקת אינה ידועה למאשימה, לאחר שהודיע המתלוון - מורה נהיגה בבית ספר "נמרוד סער", לנאשם כי לא עברו אותו טסט וביקש ממנו לחתת את טפסיו לימוד נהיגה, קילל אותו הנאשם. המתלוון מסר לנאשם את הטפסים ועצב את המקום.

בהמשך לכך, סמוך לשעה 16:20 באותו יום שהמתלוון העביר שיעור נהיגה לתלמיד אחר, הגיע הנאשם רכב על אופניו, ניגש למתרлон והחל לצעק עליו כי הוא רוצה את כספו ואיים עליו כי "זה יהיה הסוף שלו וכי הוא לא יצא חי מהה". המתלוון, שרכבו עמד בצומת, החל לנסוע אחרת, או אז הכה הנאשם את המראה הימנית-קדמית של הרכב ושבר אותה.

2. ביום 17/1/2017 הגיעו הצדדים להסדר טיעון, לפיו כתב האישום תוקן לנוסחו שפורט לעיל, הנאשם הודה בלי שהורשע ונקבע כי הוא ביצע את העבירות המוחוסות לו. עוד הוסכם בין הצדדים כי יוגש לגבי הנאשם תסקير שירות המבחן שיבחן גם את שאלת הרשותה. יחד עם זאת ב"כ המאשימה ציינ באוטו מעמד, כי עדמת המאשימה היא להרשייע.

تسקיר שירות המבחן

עמוד 1

על פי הتسקיר מיום 3/5/17, הנאשם בן 20, יליד לבנון, הגיע עם משפחתו לישראל בהיותו בן 3 בעקבות נסיגת צה"ל מלובנון.

ה הנאשם סיים 12 שנות לימוד ללא תעודה בגרות. מסר כי סבל מהפרעות קשב ורכיב ונטל ריטלין אך הפסיק בשל תופעות הלואוי שגרמה לו התראופה.

ה הנאשם שיתף כי נפגע בתאונת דרכים מרכיב צבאי, הוגדר כפצע אונוש וקיבל טיפול רפואי ונפשי, ומסר כי בעקבות הנימוחים הרבים שעבר לא גיס לצה"ל בשל פרופיל נמוך אם כי היה לו רצון להתגייס.

ה הנאשם מסר כי בגין ההתבגרות השתמש תקופת קצרה בחיש וברגארס בנסיבות חברתיות. **ה הנאשם סירב לעבור בדיקת שתן.**

שירות המבחן מסר כי לנายน אין עבר פלילי.

בהתיחסו לעבירות - הנאשם קיבל אחריות חלקית לביצוען. מסר כי המתلون לא החזר לו כסף שהוא חייב לו וכאשר לא הצליח לאתרו בטלפון, ניגש לרכבו במהלך שיעור נהיגה עם תלמיד אחר ופגע ברכב מתוך חשש כעס וכן הודה כי נהג באלימות מילולית.

ה הנאשם הודה בביצוע העבירה בפני שירות המבחן, אך לא הביע צער על התנהגותו, ואמר כי **יש מקרים בהם יש צורך לנוהג באלימות על מנת להראות לאחר את טעותו.** בנוסף, הנאשם לא הביע אמפתיה כלפי נפגע העבירה והביע עמדת קורבנית.

שירות המבחן ציין כי הנאשם הפסיק את השיחה עם קצינת המבחן לאחר שעה ועצב כדי להביא, לדבריו, אסמכתא מהמשטרה על ביטול התלונה ע"י המתلون, ואולם הנאשם לא שב למשרד שירות המבחן. ציין כי יצרו עם הנאשם קשר בהתאם פגישה נוספת, אך הוא לא יצר קשר ולא הגיע. בשל כך שירות המבחן לא יכול היה להמשיך את הליך החקירה ולא בא בהמלצת בעניינו של הנאשם.

טייעוני הצדדים לעונש

ביום 31/10/17 טענו הצדדים לעונש.

.4. טיעוני ב"כ המאשימה

ב"כ המאשימה ציין כי בכתב האישום נמנעה המאשימה מראש לעתור למאסר בפועל, וזאת, בין יתר השיקולים, לאחר והמתلون ביטל את התלונה שלו ופוצעה מטעם הנאשם או משפחתו.

ב"כ המאשימה טען כי לא יגרם לנายน כל נזק קונקרטי מהרשעתו, והעובדת כי גילו צער אין בה כשלעצמה כדי לבטל את הרשותה.

ב"כ המאשימה ביקש להטיל על הנאשם מאסר על תנאי וקנס.

טייעוני ב"כ הנאשם

.5

ב"כ הנאשם הגיע את הودעת המתلون לפיה הנאשם פיצה אותו בגין הנזק שנגרם לו.

ב"כ הנאשם ביקשה להימנע מהרשעתו של הנאשם, בשל גילו הצעיר, הודהתו, לקיחת אחריות על מעשיו ובשל נסיבותיו האישיות המפורטות בתסוקיר שירות המבחן.

ב"כ הנאשם צינה כי היה מן הראו להפנות את הנאשם לקבלת תסקור משלים וביקשה לשקל או הרשותה.

עוד צינה ב"כ הנאשם כי הרשותה בפלילים תוסיף קשיים על חייו של הנאשם שמלילא אין קלים, וכי מדובר באירוע חד פעמי שמאז התרחשותו חלפו שנה וחצי, תקופה בה לא נפתחו נגד הנאשם תיקים פליליים, והוסיפה כי מדובר באדם נורמלי העובד למח'יתו.

ב"כ הנאשם ביקשה להימנע מהרשעתו של הנאשם, וביקשה להטיל עליו עונש שיקומי וצופה פני עתיד.

לשאלת בית המשפט ענתה ב"כ הנאשם כי הנאשם עובד במפעל רימוני פלאסט בייצור.

דברי הנאשם

ה הנאשם אמר כי הוא מודע למעשיו וכי הוא חשב שהוא צריך לפעול בצורה בה פעולה. עוד הוסיף כי הוא הגיע להבנות עם המתلون ולהסדר לעניין הנזק, וביקש להקל עליו.

שאלת הרשותה

.6

הכל בהליך הפלילי הוא כי הנאשם בגיר, שהוכחה אשמו - יורשע בדיון.

הימנעות מהרשעה הינה חריג לכלל, שהוא מוצדק רק במקרים נדרים וחריגים, בהם אין יחס סביר בין הנזק הצפוי לנאם מן הרשותה, אשר יש לקבוע כי הוא ממשי וחריף, לבין היעדר חומרתה של העבירה, שניתן להימנע מהרשעת מוצאה, מבלתי שהדבר יפגע באינטרס הציבורי ובערך המוגן.

ראו לעניין זה את רע"פ 11476/04 מדינת ישראל נגד חברת השקעות דיסקונט בע"מ (14.04.10):

"...ככלל, ביטולה של הרשותה במערך הענישה בפלילים הוא עניין חריג שבחריג, המתאפשר בנסיבות מיוחדות (סעיף 192א לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982, וסעיף 71א(ב) לחוק העונשין, התשל"ג-1977).

על פי העקרון המשפטי הרווח, קיומה של אחראות בפלילים לביצוע עבירות על החוק מחיב הרשעה וענישה כחלק מאכיפת הדין, כנגזר ממטרות הענישה, וכנדרש מישום עקרון השוויון של הכל בפניו החקוק. בהתקיים אחראות פלילית, סטייה מהובטת הרשעה וענישה היא, על כן, עניין חריג ביותר. ניתן לנகוט בה אך במצבים נדירים שבהם, באיזון שבין הצורך במימוש האינטרס הציבורי באכיפה מלאה של הדין, לבין המשקל הראווי שיש לתת לניסיבות האינדיבידואליות של הנאשם, גובר בבירור האינטרס האחרון. כאשר מתקיים חוסר איזון נוקב בין העניין שיש לציבור באכיפת הדין, לבין עצמת הפגיעה העוללה להיגרם לנאשם מהרשעתו וענישתו, עשוי בית המשפט להשתמש בכלי הנדר הנutan בידו ולהימנע מהרשעת הנאשם..."

הכל המנחה לגבי הימנעות מהרשעה, נקבע בע"פ 2083/96 **תמר כתב נגד מדינת ישראל (21.08.97)**, שם נקבע כי הימנעות מהרשעה תהיה מוצדקת רק בהתקיים שני תנאים מצטברים:

"ראשית, על ההרשעה **לפוגע פגעה חמורה בשיקום הנאשם, ושנית, סוג העבירה מאפשר לוותר בניסיבות המקרה המסויים על ההרשעה בלי לפוגע באופן מהותי בשיקולי הענישה.."**

7. לאור האמור לעיל, ניתן לומר כי השאלה אם ניתן להימנע מהרשעת הנאשם תוך איזון הדדי בין שני שיקולים שמשמעותם משפיע זה על זה - ככל שהعبارة חמורה יותר, נסיבותיה קשות, ופגיעה בהערכיהם ובמוסכמות החברתיות גבוהה יותר, אזי הימנעות מהרשעה של במצבה תהיה פחות סבירה ומוסדרת, ותאפשר, אם בכלל, רק מקום בו תוכח פגעה ניכרת וקשה בעתידו של הנאשם.

8. חוורת העבירה ונסיבותה - כאמור, לאחר שהודיעו הנאשם כי המתلون, מורה הנהיגה שלו, אינו מעוניין עוד להמשיך וללמודו, ולאחר מכן מסר לו את טפסיו חזקה, הגיעו הנאשם אל המתلون, במהלך שיעור נהיגה עם תלמיד אחר ואיים עליו בפגיעה בחיזיו ו אמר לו כי זה יהיה הסוף שלו והוא לא יצא מזה חי ובמה שפגע ושבר את מראה הימנית קדמית של רכבו.

הנאשם הסביר בפניו שרות המבחן כי הרקע למשעו הוא מחלוקת כספית ביןו לבין המתلون לאחר שהוא החזיר לו כספים שהוא חייב לו. מדובר במקרה טיפוסי ונפוץ, למקרה הצער, שבו תסקול, תרעומת או טענה כלפי נושא שירות, מנוטבים לאלימות. במקרה זה אלימות מילולית, ואלימות כלפי רכוש. ההתנהגות איננה נעדרת תכונן, אם כי לא מדובר בתכוון קר רוח או במצימה מורכבת. הנאשם הגיע אל המתلون ביוזמה להתעמת עמו, ועשה זאת, מבלי לקבוע מראש, מבלי לנகוט בירור מכובד ועניני. הנאשם בחור לאיים על מורה הנהיגה לעניין תלמיד אחר, להתריס ולהזיק לאוותה מראה בבחינת שליחת מסר מאיים ואלים.

גם אם יש ממש בטענה מטענותיו של הנאשם כלפי המורה הנהיגה, אין בכך הצדקה להתנהגות מאימת ותוקפנית.

ההתנהגות פוגעת באינטרס חברתי מוביל שענינו שמירה על בטחונו של הפרט. יש למנוע מצבים בהם יימצא

אדם נתון לאוימים על גופו ועל רכשו, בשל מחולקת כספית או אי הסכמה מסווג יומיומי ונפוץ.

בנוסף, נגע ערך חברתי נוסף שענינו שמירה על רכוש הפרט.

תופעת פתרון סכוסכים בדרכים אלימות הנו תDIR ושליל. נראה כי מבחןן של התנהגוויות מסווג זה יש שתיעשה באמצעות חינוך לסובלנות ולדרך ארץ, ואולם גם לבית המשפט קיים תפקיד במיגור התופעה בדרך של גינוי ועונש.

מעבר לעוגמת הנפש והפגיעה בשלות נפשו של המתلون, נגרם נזק רכשי לרכב, שהוסכם כי המתلون פוצח עבورو.

9. לעניין חומרת עבירות האויומים והערכיהם המוגנים, ראו את הדברים שנאמרו על ידי כב' השופט גולדברג בע"פ 103/88 **משה ליכטמן נ' מדינת ישראל (06.09.89)**:

"...אינטרס החברה הוא להגן על שלות נפשו של הפרט... מפני מעשי הפחדה והקנאה שלא כדין. אינטרס חברתי נוספת אף הוא מוגן בעקיפין בעירזה זו, והוא נוגע לחופש הפעולה והבחירה של הפרט... בידוע הוא, שבמקרים רבים מושמעים אויומים se Per מסר מוסווה להתנהגוויות המצופה מן המאיום. נמצא, כי סעיף 192 מקדים רפואה למכה ומונע מלכתחילה פגיעה עתידית בחירות הפעולה של הזולת".

וכן את הדברים שנאמרו ברע"פ 2038/04 שມואל למ נ' מדינת ישראל (04.01.06):

"היום הוא, אפוא, ביטוי שהמשפט מטייל עליו מגבלות תוך פגיעה בחופש הביטוי וזאת, כדי להגן על ערכים אחרים ובهم שלות נפשו, בטחונו וחירות פעולתו של הפרט. היום מסכן את חירות פועלתו של הפרט שכן, פעמים רבות, כרוך היום גם בצייפה להתנהגוויות מסויימת מצד המאיים שהמאיים מבקש להשיג באמצעות השמעת האויום".

10. סבירני כי מדובר בפגיעה ממשמעותית, גם אם לא גבוהה מכך, בערכים החברתיים, אשר בהיעדר נסיבות מיוחדות וכבדות משקל מחייבת הרשעה בגיןה.

11. השלב השני בבדיקה שאלת ביטול הרשעה הוא לבדוק האם תיגרם לנאים פגיעה קונקרטית בעתידו, שבגינה מן הראי לבטל את הרשעתו.

בבאו של בית המשפט לבחון את הנזק העול להיగם לנאים, על הנאשם להתייחס לנזק מוחשי קונקרטי ולא אפשריות תיאורתיות לפיהן יגרם לנאים נזק בעתיד. ראו לעניין זה את הדברים שנאמרו ברע"פ 9118/12 אלכסנדר פריגין נגד מדינת ישראל (03.01.13):

"לא מצאתי כל פגם בעמדתו של בית המשפט המחויזי, לפיה יש להתייחס לנזק המוחשי-كونקרטי העולות להיגרם לבקשתו, ואין להידרש לאפשרות תיאורטיבית, לפיהן עלול להיגרם לו נזק כלשהו בעתיד. קבלת גישתו זו של המבקש, תחייב את בית המשפט להידרש לתרחישים תיאורטיבים, שאין לדעת אם יתמשו בעתיד, ולא ברור כלל עד כמה תהיה להרשעה בדיון השפעה על התוכנותם של אוטם תרחישים.".

לא הועלתה על ידי ההגנה כל טענה, לפיה תיגרם לנאים פגעה קונקרטית כתוצאה מההרשעתו. נמסר, בתשובה לשאלתי, כי הנאים עובד כוים במפעול, והוא לא הצבע על כל מסגרת תעסוקתית ספציפית, מסלול לימודים או אפילו תוכניות עתידיות אשר עלולים להיפגע מהרשעה פלילית ושבוגנים ראוי להימנע מההרשעתו. אומנם מדובר בנאים צער שאין לחובתו הרשותות קודמות ואולם גם אם קיים סיכוי שהרשעה בפלילים תקשה עליו במידה מה, לא הובאה לכך כיום כל אינדייקציה. לא התמלא איפוא התנאי להימנע מההרשעה.

מעבר לכך - גישתו של הנאים לעבירה, שכלה הבעת עמדה לפיה הפעלה של אלומות, בסיטואציות מסוימות, עשויה להיות מוצדקת, סיירבו למסור בדיקת שtan, ו"העלמותו" ללא שוב, בשיאו של הליך הכתנת הتسkieר - כל אלה הופכים את עניינו לבליתי מתאים לאי הרשעה.

ונoch כל האמור לעיל, אני מרושעה את הנאים בעבירות שיוchos לו בכתב האישום המתוקן.

דין והכרעה

12. מלאכת גירת העונש נעשית, על פי הוראות תיקון 113 שבחוק העונשין, בשני שלבים עיקריים. ראשית, יש לקבוע את מתחם הענישה הראו לעבירה, תוך מתן ביטוי מרכזי לעיקון ההלימה, בהתחשבות בערכים המוגנים בעבירה ובמידת הפגיעה בערכים אלה, מדיניות הענישה הנוגנת ובהתאם לנسبות הקשורות לביצוע העבירה. שנייה, יש להציב את העונש בתחום המתחם שנקבע, וזאת על פי נسبות שאין קשריות ביצוע העבירה. בנוסף, יש לבחון את מתקיימים שיקולים אשר מצדיקים סטיה מתחום המתחם שנקבע.

התיחסתי לעיל לערכים המוגנים ולנסיבותו של המקירה. לגבי מדיניות הענישה, מתחם הענישה והצבת העונש בגין המתחם - דין זה מתייתר כאן בשל עמדתה המתונה של המאשינה לעונש, אשר לא כללה עתירה למאסר בפועל, וכיונה לענישה מותנית בלבד.

13. אצין בקצרה כי הענישה בגין עבירות אויומים, כמו גם בעבירות של היוזק לרכוש, נעה בתוך מתחם המתחיל ממאסר מותנה ומסתיים במאסרים בפועל, לעיתים לא בעבודות שירות.

14. הנאים צער בן 20, נעדר הרשותות קודמות, הודה במיוחס לו וחסר זמן של בית המשפט.

הנאשם קיבל אחריות, אם כי חלקיות בלבד על ביצוע העבירות ופיצה את המטלון, אשר פנה לבטל את תלונתו.

נוכח כל האמור לעיל, מצאתי כי עמדתה של המאשימה בדבר הטלת מסר על תנאי וקנס הינה הולמת את נסיבות העניין, ומכוונת, כאמור, לתחתיית מתחם הענישה.

כאמור, הצדדים הסכימו כי המטלון פוצה על הנזק שנגרם לו, על כן לא ראוי מקום להטיל פיצוי נוסף על הנאשם.

סוף דבר

.15. **לאור כל האמור לעיל, אני מצינית שוב כי הרשותי את הנאשם בעבירות המיויחסות לו בכתב האישום ואני גוזרת את עונשו כלהלן:**

א. chodshim מסר על תנאי, ואולם הנאשם לא ישא עונש זה אלא אם יעבור במהלך תקופה של שלוש שנים מהיום את העבירות בהן הורשע.

ב. חתימה על התחייבות על סך 2,000 ₪, להימנע במהלך תקופה של שלוש שנים מהיום מלעבור על העבירות בהן הורשע. במידה וה הנאשם ולא יחתום כאמור תוך 7 ימים, ייאסר ליוםיים.

ג. קנס על סך 800 ש"ח או 4 ימי מסר תמורה. הקנס ישולם ב-4 תשלומים חודשיים שווים ורצופים. תשלום ראשון עד יום 17.12.10 ובכל 10 לחודש לאחריו.

אי תשלום אחד מהשיעורים, יעדיד את היתרה לפירעון מיידי.

המצוירות תחזיר לנאשם סך פיקדון שהופקד בمزומנים בכתב הבהאה.

זכות ערעור לבית המשפט המחודי תוך 45 ימים מיום.

ניתן היום, ב' כסלו תשע"ח, 20 נובמבר 2017, במעמד הנוכחים.